

ธรรมพยับแดด

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พระธรรมฯ สัจธรรมอันนั้นยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่สำหรับใคร ยิ่งใหญ่สำหรับเราเป็นปุถุชนคนหนามมีกิเลส ตัณหาความทะยานอยากนี่ไง

เพราะคนเจ็บไข้ได้ป่วยต้องไปหาหมอ ถ้าหมอรักษาหายแล้วเขากลับเป็นปกติ เขาจะมีความสุขของเขา เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามันบีบคั้นหัวใจของตน ยิ่งเจ็บปวดอะไรต่างๆ มันเจ็บเจ็บ สิ่งทีเวลาเสียชีวิตไป ทนความเจ็บไข้ได้ป่วยนั้นไม่ได้จนถึงกับเสียชีวิตนี่ไป

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งทีธรรมะๆ ธรรมะจะชำระล้างกิเลสในหัวใจของตน เราเกิดมามีกิเลส ตัณหาความทะยานอยากนี่ ฟังธรรมๆ ใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี ๖ ปีศึกษาค้นคว้ามา เวลา ๖ ปีศึกษาค้นคว้า มันทุกข์มันยากขนาดไหน เพราะกิเลสตัณหาความทะยานอยากในหัวใจของตนมีใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาชกขญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ทำลายอวิชชา ซ่ากิเลส กิเลสสิ้นไปจากหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีรัตนะสอง มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรมฯ พระธรรมฯ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ

มันเสวยวิมุตติสุขเพราะอะไร

เพราะก่อนหน้านั้น ๖ ปีนั้น แล้วเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ทั้งชีวิตมามันทุกข์ยากขนาดไหน ไปศึกษากับครูบาอาจารย์ที่ตักสิลาไป ศึกษาไป ๑๘ วิชาการ ศึกษาไปเพื่อจะปกครอง จะ

เป็นกษัตริย์ มีสติปัญญา มีความรู้มากมายมหาศาล เวลาเกิดมา พราหมณ์พยากรณ์ว่า ถ้าอยู่ทางโลกจะเป็นจักรพรรดิ มีความรู้มีความสามารถ แล้วมีอำนาจวาสนาด้วย แต่ถ้ามาทางธรรมทางธรรมจะได้เป็นศาสดา

ที่นี้ที่ว่าได้เป็นศาสดา คำว่า “ได้เป็นศาสดา” ต้องมีอาสวัภยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเป็นศาสดา

ความแตกต่างระหว่างที่ว่า กิเลสต้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตนเต็มหัวใจของตน มันทุกข์มันยากขนาดไหน เวลาเป็นสังขจะเป็นความจริงขึ้นมา มันมีวิมุติสุขๆ สุขที่ในโลกนี้ไม่มี มีขึ้นมาพระองค์แรกคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบสังขธรรมอันนั้นในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันมีข้อเท็จจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ใจ “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” มันมีกิจจญาณ สังขญาณ มันมีสังขจะความจริงขึ้นมาในหัวใจของพระอัญญาโกณฑัญญะใจ สังของค์แรกของโลก สังของค์แรกของโลกใจ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย เป็นที่พึ่งที่อาศัยของชาวพุทธเรานี่ใจ ถ้าเป็นที่พึ่งที่อาศัยของชาวพุทธเรา มันเป็นที่พึ่งที่อาศัยแต่มันไม่ใช่ของเรา

ของเราๆ เราก็มีสิทธิ์ทั้งนั้น มันเป็นสิทธิ์ เป็นสิทธิ์ของชาวพุทธใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับพุทธบริษัท บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ฝากศาสนาไว้ เรา มีพระพุทธ พระธรรมเป็นที่อาศัย เป็นที่พึ่งที่อาศัย

ที่พึ่งที่อาศัยขึ้นมา ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา ทำบุญทำกุศลก็ได้มีบุญมีบาป ทำดีก็เป็นบุญเป็นกุศล ทำบาปก็เป็นอกุศล ทำบาปทำกรรมมันมีแต่ความทุกข์ยากในหัวใจของตนใจ แล้วทำบาปๆ เวลาทำบุญและบาป เอาอะไรเป็นเครื่องตัดสิน

ตัดสินกัน คีล ๕ คีล ๘ คีล ๒๒๗

เวลาเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ พระบวชแล้วถ้าผิดศีลก็ปลงอาบัติ เรื่องความผิดพลาดมันมีมาทุกคนทั้งนั้นนะ

ผิดเพราะไม่รู้ ไม่รู้ ทำก็ผิด ถ้าทนความเร่งเร้าของกิเลสไม่ได้ก็ทำผิด ทำผิดเพราะทนกับความเร่งเร้าของกิเลสไม่ได้ เวลามันผิดพลาดไปๆ ปลงอาบัติๆ ปลงอาบัติเพราะอะไร สาธุ สุกฺกุ เราจะไม่ทำสิ่งนั้นอีก เราจะทำคุณงามความดีของเรา แล้วคุณงามความดีของเรามีมากน้อยขนาดไหนล่ะ

ถ้าเป็นคุณงามความดีของเราที่เป็นสัจจะเป็นความจริง เห็นใหม่ ทำทานร้อยพันหนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง

ทำทานร้อยพันหน ทำทาน เห็นใหม่ เวลาทำทานที่ยิ่งใหญ่ มีคนนับหน้าถือตา มีคนเชิดชู ทำทานร้อยพันหนมันก็ยิ่งใหญ่มาก ยิ่งใหญ่ขณะที่ทำทานนั้นแหละ เสร็จแล้วก็เสมอกัน มันเป็นบุญกุศลหรือเป็นอกุศล

ถ้าทำทานร้อยพันหนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง เห็นใหม่ ผู้ทรงศีลๆ

เวลาครูบาอาจารย์ของเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ ศีลสะอาดบริสุทธิ์ของท่านเป็นพระที่ดีงาม พระที่มีศีลมีธรรมในหัวใจของตน

แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เห็นใหม่ ทำทานร้อยพันหนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ง มั่นมหัศจรรย์แค่ไหนล่ะ

ถ้าเป็นบุญเป็นกุศลใจ ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงใจ ถ้ามีอำนาจวาสนาใจ

ถ้ามีอำนาจวาสนา ละจากการเป็นฆราวาสมาเป็นพระ บวชเป็นพระเป็นนักรบ นักรบจะรบกับกิเลสต้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน ทำสมาธิเป็นหรือเปล่า

ถ้าทำสมาธิเป็นขึ้นมา ถ้ามันเป็นทางโลก ทางโลกก็เป็นทางโลก โลกเขาก็มีสมาธิสันสมาธิปกติ สมาธิสั้น เด็กสมาธิสั้น เด็กสมาธิสั้นมันควบคุมตัวของมันไม่ได้ ก็ต้องพาไปหาหมอ หมอก็รักษา รักษาขึ้นมา สิ่งใดที่มันเป็นเคมี สิ่งใดที่มันไปกดทับสมองที่มันทำให้ผิดปกติใจ ทำให้มันกลับมาเป็นปกติ สมาธิสั้น สมาธิปกติ แล้วมนุษย์ก็ต้องมีสมาธิเป็นพื้นฐาน

แต่เวลาเราบวชเป็นพระ เราเป็นนักปฏิบัติ เราจะเอาความจริงของเราขึ้นมาใจ ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิอย่างนี้มันเป็นสมาธิในพระพุทธศาสนา มันเป็นส่วนสมาธิ ศีล สมาธิ ปัญญา

เพราะเราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาไง ถ้าจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา นี่ไง ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

ถ้าวิธีการดับทุกข์ มันมีสมถกรรมฐานเป็นพื้นฐาน ถ้ามีสมถกรรมฐานเป็นพื้นฐาน สมถะ คือสัมมาสมาธินั้นไง สัมมาสมาธิเพราะมันมรรค ๘ ไง

ถ้าด้วยฌานด้วยสมาบัติสิ่งต่างๆ มันจะเข้าสู่อดุดตริมนุสสรธรรม ธรรมที่เหนือมนุษย์ไง ถ้าเป็นสัมมาสมาธิถูกต้องชอบธรรม มันมหัสจรรย์แล้ว แล้วมันมหัสจรรย์แล้วฝึกหัดทำปัญญาให้ มันเกิดขึ้นมาได้หรอก เพราะเวลาเราเกิดมาเรามีความทุกข์ความยาก เรามีความปรารถนา ถ้ามีความปรารถนาขึ้นมา เราจะแสวงหาสัจจะความจริงของเราขึ้นมา ถ้าแสวงหาสัจจะความจริงขึ้นมา มันไม่เป็นความจริงนะสิ มันเป็นกิเลสบังงาใจ กิเลสมันออกมันอ่อน มันออกเขาจะออเลาะ เชื้อมันไปหมดละ

“ว่างๆ ว่างๆ ใ้พวกที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติอรรถกถาโยค ทำตัวให้ลำบากเปล่า ใ้พวกเราปฏิบัติลัดสั้น ปฏิบัติแล้วมันง่ายดายของเรา”

นี่ไง กิเลสมันออกมันอ่อน มันออกเขาจะออเลาะ ไปกันหมดเลย มันออกอ่อน ออเขาจะออเลาะ มันตามกิเลสไปมันก็ว่าของมันเป็นความปกติสุขของเขา ถ้าเป็นความปกติสุขของเขานั้นนะกิเลสมันหลอกหมดละ มันเป็นมิจฉา มันถึงไม่เป็นสมถกรรมฐานไง มันถึงไม่มีพื้นฐานเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาไง

แล้วมันทุกข์มันยาก มันบีบมันคั้น กิเลสมันบีบมันคั้นมันทุกข์มันยากตลอดเวลา ปฏิบัติแล้วมันยาก

เวลานักปฏิบัติด้วยกัน เวลา ธมฺมสภาจฺจฺฉา เอตมฺมจฺจฺฉมฺมฺม เวลาสันทนาธรรมกันไง ด้วยวุฒิภาวะด้วยความอ่อนด้อยไง ด้วยวุฒิภาวะด้วยความอ่อนด้อย ใครพูดอย่างไรก็เชื่อเขาไปไง เพราะอะไร เพราะเป็นนักปฏิบัติต้องมีศีลมีธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ เขาเป็นบริษัท ๔ เขาเป็นอุบาสก เขาเป็นอุบาสิกา เขาเป็นนักปฏิบัติ ยิ่งไปหาครูบาอาจารย์ที่เป็นพระ เป็นพระต้องไม่พูดปด

นั่นนะตัวร้ายเลยละ เพราะเป็นเดียรฉัตร

เดิยรถียนิครนถ์ เห็นใหม่ ในสมัยพุทธกาล เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา แสดงสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาเป็นอริยสัจ เวลาภษัตริยั เศรษฐีภษฎุมพีในสมัยพุทธกาลนับถึอพระพุทธรศาสนา ได้สร้างบุญสร้างกุศลขึ้นมา เป็นผู้อุภษฎุฐากที่ยิ่งใหญ

เดิยรถียนิครนถ์จะมาปลอมบวช ลักบวชอยู่ในพระพุทธรศาสนาเนื้มากมาย เดิยรถียนิครนถ์เนื้เนื้ะ เนื้มันนอกพระพุทธรศาสนา แต่บวชในพระพุทธรศาสนาเพื่อลาภสักการะ เพื่อความเป็นอยู่ที่สุขสบายของเขา มันไม่ใช่เพื่อธรรมไ้

ถึ้าเพื่อธรรมๆ เวลาจะประพฤติธรรมขึ้นมามันบิบบมันคััน มันทุกข์มันยากขึ้นมาในหัวใจของตน มันทุกข์มันยากขึ้นมาในหัวใจของตน เห็นใหม่ ตั้งแต่สมัยพุทธกาลไ้ เวลาภตตุเทศกั ผู้ที่จัดภิกษนิมนตั้ให้พระ คนเขาจะมาอดมาอ้อน เวลาจัดเวรไ้ รับภิกษนิมนตั้

เวลาภิกษนิมนตั้ไปแล้ว สิ่งทีเวลาครูบาอาจารย์เขาบอก ถึ้าเอียง พระองค์เนื้ไ้ไปฉันที่บ้าน เศรษฐี ใ้เวรของเรามันเป็นคนทุกข์จนเชื้ญใจ มีแต่น้ำผักดองกับข้าวเท่านั้นเนื้ะ ภิกษข้าวกับน้ำผักดอง เปือหน่าย เป็นทุกข์เป็นยาก เนื้ไ้ ว่าถึ้าเอียง มันไม่เป็นธรรมๆ

เวลาบวชมานี้มันเป็นบัจจัยเครื่องอาศัย แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝีกหัดปฏิบัติท่านไม่มาสนใจเรื่องอย่างเนื้เลย เพราะถึ้อธุดงควัตร ถึ้อธุดงควัตรแล้วอดนอนฝ่อนอาหาร เพราะอะไร เพราะจะสู้กับภิเลสในใจของตนไ้

เวลาฝีกหัดปฏิบัติขึ้นมา เริ่มตันจากปฤชุน กัลยาณชน ถึ้าปฤชุนคนหนาๆ มันทำสิ่งใดขึ้นมามันก็ไ้เป็นความจริงขึ้นมาสักทีหนึ่ง เวลาจะเอาจริงขึ้นมามันทุกข์แล้ว ทั้งทุกข์ทั้งยาก ทั้งบิบบทั้งคัันในหัวใจของตน

เวลาจะเอาจริงเอาจ้งขึ้นมา ภิเลสมันหลอก มันหลอกมันลวง มันอดมันอ้อน มันออเขาะ มันออเขาะ มันชักจุงไปทั้งเนื้เนื้ะ ความทุกข์ความยาก มีแต่ความทุกข์บิบบคัันในใจ จะเอาความจริงขึ้นมาให้ไ้ เนื้มันทุกข์มันยากทั้งเนื้เนื้ะ

เวลาจะเอาความจริงๆ ขึ้นมา ถึ้ามีอำนาจวาสนา ทำให้มันถุกต้องขอบธรรม ศีล สมาธิ ภัญญา ถึ้ามันเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิถึ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา อดอดตริมนุสธ

รวม ธรรมที่เห็นอมนุษย์แล้วกันแหละ เห็นที่เราเป็นนี่ แล้วถ้ามันสงบระงับของมันได้ขึ้นมา มาได้บ้าง ได้บ้าง ทุกข์มันหายไปไหน

นี่เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา “จะฝึกหัด จะประพฤติปฏิบัติ จะวิปัสสนา จะเป็นภาวนามยปัญญา”

สิ่งไหนที่มันเกิดขึ้น เวลากิเลสมันปลิ้นมันปล้อน มันหลอกมันลวง มันหลอกลวงไปหมดนะ หลอกลวงไปหมดเพราะอะไร หลอกลวงไปหมดเพราะเราเกิดมากับอวิชชา กับความไม่รู้ อวิชชาอยู่ที่สติจิต มันอยู่ที่จิตเริ่มต้นที่เราจะนึกเราจะคิดขึ้นมา แล้วเราได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง

ประเทศไทยเป็นประเทศศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ทุกหมู่บ้าน ทุกตำบลมีวัดมีวา มีพระมีเณร เราเห็นมาจนเคยชินชินตาโดยทั่วไป มันเป็นประเพณีเป็นวัฒนธรรมไง ถ้าพระที่ดีงาม เราก็ยกมือไหว้ พระที่ไม่ดีงาม เราก็เดินหลีกหนีซะ

มันเป็นรากฐานของชาวพุทธ ถ้ารากฐานของชาวพุทธ สิ่งที่ได้ยินได้ฟังมามันเข้ามาในหัวใจเราตลอดเวลา มันจะได้มากได้น้อยขนาดไหนมันอยู่ที่วาสนาของคนไง

ถ้าวาสนาที่ดีงามนะ มันเป็นข้อเท็จจริงไง คำว่า “เป็นข้อเท็จจริง” มันปฏิบัติตามความจริงของเราขึ้นมา สิ่งที่เราเห็น มาบวชพระๆ นี่สมมุติสงฆ์ จริงตามสมมุติ เกิดเป็นคนๆ นี่ก็จริงตามสมมุติของธรรม ถ้าเป็นทางโลกมันเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นข้อเท็จจริง เพราะกิเลสมันปิดหัวใจ มันก็ยึดมั่นถือมั่นของมันอย่างนั้น

ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง จริงตามสมมุติๆ มันเป็นของสมมุติบัญญัติทั้งนั้นนะ มันไม่มีข้อเท็จจริงทั้งนั้น เราก็ศึกษาของเรามาไง ศึกษาเล่าเรียนมา ศึกษามาก็เป็นอำนาจวาสนาของคนได้มากได้น้อยขนาดไหน ถ้าได้มากขึ้นมา มันก็หวังลาภที่ควรได้และไม่ควรได้กับโลกนี้ ถ้าหวังลาภที่ควรได้และไม่ควรได้กับโลกนี้ ทำบุญและทำบาปนั่นไง

นี่จะเอาความถูกต้องชอบธรรมของหัวใจของตนไง เวลาถึงที่สุด ชีวิตนี้มีพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้ต้องดับไป ชีวิตนี้ต้องตายจากโลกนี้ไป แล้วสิ่งที่จะเป็นสมบัติของจิตดวงนั้น เป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาก็บุญและบาปเท่านั้น

ถ้าบุญและบาปเท่านั้น ถ้าใครทำบุญกุศลของตนมาไง เวลาตาย ตายไปด้วยความปกติ สุข เพราะมันต้องตายอยู่แล้ว แล้วเราเข้าใจถึงความตายอยู่แล้ว มันถึงเวลามันตายมา ยิ้มแย้ม แจ่มใสพร้อมที่จะตาย พร้อมแล้ว ไปได้เลย เพราะมันต้องเป็นอย่างนี้ของมันอยู่แล้ว

แต่ถ้าเราศึกษามา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา แต่กิเลสที่มัน ยิ่งใหญ่มันไม่ยอม มันกลัวความเป็นความตาย มันกลัวทุกข์กลัวยาก กลัวลำบากลำบาก มันกลัว ไปหมดเลย ทำอะไรไม่ได้ ถ้ามันจะทำสิ่งที่จริงเป็นจริงขึ้นมา มันไม่เป็นจริงเป็นจริงขึ้นมา

เวลาศึกษามาๆ มีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน นี่เป็นภาคปริยัติ ศึกษามาทรงจำ ธรรมวินัย แล้วศึกษาจบมาเป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิตไง เราไปศึกษา ดุสิต เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราต้องมีการศึกษา ศึกษาทางวิชาการมากน้อยขนาดไหนละ

ถ้าศึกษาของเราเพื่อเป็นประโยชน์ไง สภาวะแวดล้อมๆ ดิน น้ำ ลม ไฟ เราเกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ดิน น้ำ ลม ไฟ ลมและแดด ลมและแดดเป็นธรรมชาติไป

ศึกษามา ธรรมะเป็นธรรมชาติ ศึกษาคั่นคว้ามมาแล้ว ธรรมะเป็นธรรมชาติ เข้าใจธรรมชาติ หมด

กิเลสก็เป็นธรรมชาติ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนั้นะข้อเท็จจริงเลย เพราะเกิดเป็น มนุษย์อวิชชาพาเกิด เกิดมาแล้วศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็ศึกษา โดยกิเลสทั้งนั้นนะ เวลาศึกษาโดยกิเลส ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมะ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไม่ใช่ของเรา

ถ้าของเรา ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ก็เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติ ถ้าธรรมชาติ ตามความเป็นจริง ถ้าเป็นทางวิทยาศาสตร์ทางโลก เวลาพืช เวลามันได้รับแสงแดด ถ้าพืชบาง ชนิดมันต้องการแสงแดดที่เข้มข้น พืชบางชนิดมันรับแสงแดดมันตายหมดนะ มันต้องปลูกในที่ร่ม กาแฟเขาปลูกในที่ร่มต่างๆ ปลูกในสวนยาง ปลูกในป่าต่างๆ แล้วแต่ว่ามันต้องการมากน้อย ขนาดไหน

เวลาถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง ธรรมะเป็นธรรมชาติไป สายลมแสงแดดมันก็เป็นธรรมชาติ เวลาเป็นธรรมชาติ มันเป็นธรรมชาติแล้วสิ่งมีชีวิตต้องการมันมากน้อยขนาดไหนละ

เราเกิดเป็นมนุษย์ไง เวลาเกิดเป็นสัตว์ๆ สัตว์ในป่า เวลาแสงแดดมันแผดเผาจนตายได้ มันร้อนจนมันตาย มันต้องเข้าหาที่ร่มของมันไง เวลาเกิดภัยแล้ง เวลาเกิดภัยแล้งขึ้นมา ทุกอย่าง มันให้โทษไปหมดละ แล้วใครจะหลีกเลี่ยงได้ละ

“ธรรมะเป็นธรรมชาติ”

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ของเรา แล้วเป็นของเรา เราเป็นมนุษย์ไง เราก็หลีกเลี่ยง เราก็ร้อนเอา นี่พูดถึงมันเป็นข้อเท็จจริงใน สภาวะแวดล้อมเลยละ

แล้วเราจะฝึกหัดๆ เวลาเป็นขึ้นมาในหัวใจใจ ธรรมพยับแดด มันเป็นพยับแดดไง มันไม่เป็นความจริงใจ

ถ้าความจริงๆ มันต้องเป็นความจริงสิ ธรรมะเป็นผู้ที่เห็นปัจจุตัง สันทิฏฐิโก อตตาทิ อตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน มันต้องเกิดขึ้นตามข้อเท็จจริงอันนั้น ถ้ามันเกิดขึ้นตามข้อเท็จจริงอันนั้น เห็นไหม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการใด “เราเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น พวกเธอต่างหากที่ต้องฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริง ให้เป็นของเธอ ไม่ใช่เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าจะเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่ วันวิสาขบูชาไป อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม รัตนะสอง นั้นละขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เทศนาว่าการๆ กิริยาของธรรมๆ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เทศนาว่าการก็ว่าการจากกิริยา จากจิตที่มันมีการกระทำอันนั้น ถ้าจิตมีการกระทำอันนั้น เราก็ ศึกษา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจทั้งนั้นนะ นี่เป็นของใคร เป็นของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ของเรา

พยับแดด

เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไปมันมีปรากฏการณ์ขึ้นมาในหัวใจทั้งนั้น ถ้ามีปรากฏการณ์ขึ้นมาในหัวใจ เห็นไหม ต้นไม้ชนิดใดมันต้องการแสงแดดมากน้อยขนาดไหน ต้นไม้ชนิดใดมันไม่ต้องการแดดสังเคราะห์อาหารมากขนาดนั้นหรือ มากเกินไปตาย อยู่ไม่ได้ ใ้ต้นไม้ใหญ่ที่ต้องการสังเคราะห์เพื่ออาหาร เพื่อใช้ดำรงชีวิตของมัน มันต้องการมาก เห็นไหม สงครามแดด ในป่ามันแย่งชิงกันเลยนะ ไม้มันจะเอนออกเลยเพื่อรับแสงแดด ใ้ได้อยู่ได้หลบหนีกัน สงครามแดดเลย

แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติของเราละ

ธรรมพยับแดด ไม่มีความจริงเลย

ถ้าเป็นความจริงๆ ขึ้นมานะ ชำนาญในวดี

การฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ศีล สมาธิ ปัญญา

ศีลคือความปกติของใจ ใจปกติใหม่ ที่ไม่ปกติมันทุกข์มันยากใจ ตัดหาความทะยานอยากของมัน มันบีบคั้นในใจของตนมากมายมหาศาล แล้วพอมันบีบคั้นมากมายมหาศาล นี้ว่า “มันทุกข์ๆ”

ทุกข์อะไร เอ็งรู้จักทุกข์หรือ

ทุกข์เพราะกิเลสไง ตัดหาความทะยานอยากไง ตัดหา ภวตัณหา วิภวตัณหาไง มันมีอะไร สมจริงสมจังในหัวใจของตนบ้าง

ถ้ามันมีความสมจริงสมจังขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ติงามไ้ ทำความสงบของใจเข้ามา ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบระงับเข้ามาเป็นสัมมาสมาธิ ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี มันมีความปกติสุขในหัวใจมากมายมหาศาล

พอมีความปกติสุขในหัวใจมากมายมหาศาล ติด “นิพพานเป็นเช่นนี้เอง” นี้ธรรมพยับแดด มันเป็นปรากฏการณ์แดดที่มันร้อนมันแผดมันเผา มันก็ร้อนไ้ ดูเหล็กสิ โดนความร้อนมันยึดตัว พอมันโดนลมมันจะหดตัว เวลามันโดนความร้อนมันขยายตัวหมด เพราะความร้อน

เวลาจิตใจของคนที่มีมันเป็นของมัน มันมีอะไรมากมายขนาดนั้น มันมีมรรคมีผลตรงไหน อะไรเป็นผลที่การกระทำขึ้นมาให้เป็นปัดจัตตัง สันติปฏิญญา เอ็งเห็นกิเลสหรือ เอ็งรู้จักกิเลสหรือ

ถ้ามันรู้จักนะ มันเคารพ คารวะ มรรคในหัวใจที่มันจะเกิดขึ้นมันมหัสจรรย์ขนาดไหน ความมหัสจรรย์ มันมหัสจรรย์จนว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป ๖ ปี ทุกข์ยากขนาดไหน เวลาปฐมยาม เวลาจิตมันสงบแล้ว บุพเพนิวาสานุสติญาณ เห็นไหม เวลามันส่งออก

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มีอำนาจวาสนาขนาดนั้นนะ แล้วด้วยอำนาจวาสนาของตน รุ่งกลับ ไม่ไปกับมัน มันรุ่งไปๆ เพราะอะไร ๖ ปีปฏิบัติมามันอัญญาแหกมาหมดแล้ว มัชฌิมยาม จตุตถยาม เวลามันไปของมัน อดีตอนาคตมาจากไหน เราเกิดมาจากไหน เราเป็นอย่างไร เรามีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน เราจะประพฤติปฏิบัติแบบใด

ปัจจัตตัง สันติปฏิญญา มัชฌิมมาปฏิบัติ สมดุลพอดีในหัวใจของตน ไม่ใช่ธรรมพยับแดด

เวลาเห็นพยับแดด เห็นไอของมัน เห็นควันของมัน ใ้โฮ! นี่กว่าธรรมะ ธรรมพยับแดดไป จับต้องสิ่งใดไม่ได้เลย ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

ถึงเวลา เวลายามสุดท้าย อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาพญามาร มารนี้คร่ำครวญร้องไห้ ไปฟ้องลูกสาวความโลภ ความโกรธ ความหลง มันขัดมันเจนของมันขนาดนั้นนะ แล้ววิมุติสุขๆ ที่มันมีความเป็นจริงในพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนานี้มหัสจรรย์มาก พระพุทธศาสนานี้ยอดเยี่ยมมาก แล้วมีศาสนาเดียวเท่านั้น

แต่ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ใ้พวกพยับแดด มีแต่ไอแดด ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ถ้ามันเป็นขึ้นเป็นอัน มันมีศีลใจ มันมีความสัตย์จริง ถ้ามีความสัตย์จริงขึ้นมาในหัวใจของตน เราทำของเรา ไม่ใช่ธรรมพยับแดด

เราเหมือนต้นไม้ ต้นไม้มันต้องการแสงแดดเพื่อสังเคราะห์ใบของมัน สารอาหารมันเกิดของมันขึ้นมา นั่นมันเป็นเนื้อหาสาระ

ไฉนก็เหมือนกัน ใจของเราๆ ใจของเราที่จะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเอาอะไรเป็นสาระ มีสาระอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ นี่ไง ผลของวิญญูะ เหมือนกับเราเดินทาง ไปบนทะเลทรายแล้วล้มลง แล้วมองไปข้างหน้ายังต้องไปอีก เพราะจิตมันไม่เคยตาย นี่ผลของวิญญูะ

แต่ถ้าเราจะเห็นตามข้อเท็จจริง มันมีความสงบสุขมากน้อยแค่ไหน ถ้ามันมีความสงบสุขมากน้อยแค่ไหน เราพยายามทำความเข้าใจเข้ามา ไม่ต้องไปยิ่งใหญ่มหัศจรรย์พันลึกขนาดไหนหรอก ไฉนมันเป็นอภิปัญญา มันเป็นเรื่องไสยศาสตร์ มันเป็นเรื่องความเชื่อนอกพระพุทธศาสนา พวกพราหมณ์นั่นนะ ฮินดูนั่นนะ มันมีมาก่อนสมัยพระพุทธกาลเิง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เขาทำกันร้อยแปดพันเก้า มันเป็นมิจฉา มันมีความเชื่ออกพระพุทธศาสนา เป็นพวกเดียรถีย์นิครนถ์ร้อยแปดพันเก้า ความเชื่อของเขา

ความเชื่อส่วนความเชื่อ ความเชื่อขึ้นมา เห็นไหม ดูศาสนาพราหมณ์สิ พระเจ้าหลายองค์นั่นนะ อวดวาทๆ ไฉนเราก็จินตนาการของเราไปนะ ความเชื่อเิง แล้วเดี๋ยวนี้พระพุทธศาสนา เวลาเราเป็นชาวพุทธ เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัย ไม่ถ้อมมงคลตื่นข่าว สิ่งทีนั่นนะเป็นมงคลตื่นข่าว มงคลตื่นข่าวก็เป็นความเชื่อ ไม่ใช่ความจริง

ถ้าความจริงๆ ถ้าเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครมันจะยอเยียมไปกว่ามนุษย์ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาที่เป็นอริยทรัพย์ ถ้ามันเป็นสัจจะ เป็นความจริง เราทำความเข้าใจเข้ามา ถ้ามันสงบ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

พุทธโธๆ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ถ้าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดีงาม น้อมไปเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริงเิง นี่พระมาโปรด พระในพระพุทธศาสนาโปรดให้เราเป็นข้อเท็จจริงเิง

ถ้าเป็นพราหมณ์เิง โอ้ย! อ้อนวอนขอพระองค์นั่น พระองค์นี้ จะมาคุ้มครองดูแล จะมา มีอะไร

ตายเปล่าทั้งนั้นนะ ตายแน่นอน แล้วตายโดยอะไรละ อารัมภบทไปเรื่อยตามหัวใจของตน
ที่กิเลสมันหลอก เวลาถ้ากิเลสมันหลอก

ไฉนเวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้าทำความสงบของใจได้ ถ้าเรายกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น พระ
มาโปรด

ไฉ่ถ้าทำตามความพอใจของตน นั้นนะมารมาโปรด มารมาบีบบี้ไฟ

ถ้ามารมาบีบบี้ไฟ มารคืออะไร

อวิชชาคือความไม่รู้ แล้วพอความไม่รู้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ จิตมันมีกำลังของมันขึ้นมา
บ้าง มันส่งบระงับเข้ามาบ้าง มันออกรู้ใจ นั้นนะมารมันมาโปรด ไปหมดเลย ทะลุทะลวงเข้าไป

ทะลุทะลวงเรื่องอะไร ทะลุทะลวงเพราะอะไร

เพราะเราเป็นชาวพุทธไง เราก็ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง แล้ว
เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กิเลสก็ศึกษาด้วยใจ เวลาฝึกหัด ฝึกหัดไป
พร้อมกับกิเลสไง เพราะอะไร เพราะทำความสงบของใจไม่เป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องชอบธรรม

แล้วเวลามารมันเบียดแทรกเข้ามา เพราะอะไร เพราะอวิชชาไง เพราะสมุทัยไง เพราะจิต
ได้สำนึกไง เพราะความรู้สึกลึกซึ้งคิดของตนไง

แล้วเวลามันส่งออก ส่งออกไปไง ส่งออกไปมันก็เป็นพราหมณ์ไปแล้ว เป็นไสยศาสตร์ไสย
เวทไปเลย เอ็งเชื่อหรือ เพราะเชื่อก็กิเลสเป็นเราไง ออเขาจะออเลาะไปด้วยกันไง

เวลาพระมาโปรดนะ เขาถีบมารกระเด็นไปเลย เพราะอะไร เพราะพุทโธๆ จนพุทโธไม่ได้
จิตเป็นอิสระไง ถีบมารกระเด็นไปเลย พระมาโปรด

ไม่ใช่มารมาขั้บไส มารมาค้ำชู เห็นไหม บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณไง ถ้าเป็น
จริงเป็นจริงขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งกลับหมด ตั้งกลับมาเป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้
เบิกบานไง จะเข้าหาพุทธะ จะให้พระมาโปรดไง ถ้าพระมาโปรด มันเป็นศีล เป็นสมาธิ เป็น
ปัญญา มันเป็นมรรคเป็นผลไง มันไม่ใช่มารมาโปรดแล้วมารมาชักลากจูงไป ลากจูงไปไหน

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา คนเกิดมามีกายกับใจ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ หัวใจของมนุษย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์หรือหัวใจของสัตว์โลก รื้อหัวใจของสัตว์โลก เทวดา อินทร์ พรหมก็มีหัวใจเหมือนกัน

ที่นี้เทศนาว่าการขึ้นมาเทวดา อินทร์ พรหม สำเร็จกันเป็นล้านเป็นแสน แล้วพระละ

เวลาฝึกหัดปฏิบัติ อบรมบ่มเพาะก็อบรมบ่มเพาะที่มนุษย์นี้ มนุษย์มีกายกับใจฯ ใจ หัวใจ นั้นสำคัญที่สุด

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา เอาใจของคนๆ ใจของคนในที่สุดแต่ไม่ใช่ ทางโลก ทางโลกเอาใจจนเสียคนใจ เอาอกเอาใจ ออเซาะออเลาะ มีเหลือไหม

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นกระหนาบ กระหนาบอย่างเดียว กระหนาบด้วยอะไร ด้วยธรรม และวินัย ธรรมและวินัย ก็เลสมันมีรั้วรอบขอบชิด ไม่ใช่ธรรมปฏิบัติโดยอิสระนะ จะเอามารมา โปรดใจ เอามารมาโปรดก็เอาแต่ความพอใจของตัวเอง เอาความเห็นของตัวเอง เอาความของตัวเองว่า ยิ่งใหญ่ แล้วอิงพระพุทธศาสนา

มีพวกศาสนาละทธิศาสนาต่างๆ จะเข้ามาเผยแผ่ในประเทศไทย บอกละพระพุทธศาสนา แล้วเอาพระมาตั้งไว้องค์หนึ่ง แต่เวลาสอน สอนแต่ความเชื่อของเขา คนที่ด้อยวุฒิภาวะก็เชื่อ ตามๆ กันไป คิดว่ามันเป็นพระพุทธศาสนา พอไปถึงที่สุดแล้ว อ้าวเฮ้ย! มันพาออกทะเลไปแล้ว พระพุทธศาสนาที่ไหน เอาพระมาตั้ง เยอะแยะไปหมด นี่พูดถึงการหลอกลวงในทางโลก

แล้วเราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราจะให้มารมาหลอกลวงหรือ มารมันมาโปรดหรือ

เราเกิดเป็นคนนะ บวชเป็นพระเป็นนักปฏิบัติเสียด้วย เป็นพระ เป็นพระกรรมฐานเสียอีก ต่างหาก พระกรรมฐาน ฐานอยู่ตรงไหน อะไรเป็นฐาน อะไรเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา

ถ้าไม่เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา ก็พยับแดดไป อ่อนไหว ออเซาะออเลาะ มารมาโปรดก็ โอ้ โอบอ้อมอ้อมชู เราได้สร้างบุญมามาก ประพฤติปฏิบัติบรรลุดุริยธรรมหมดเลย

นี่มารมันมาหลอก ไปกับมันนะ มารมาโปรด

ถ้าพระมาโปรด ครูบาอาจารย์ของเราชื่อตรงกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยนี้ พระธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข้อใดที่เข้ากับจิตนิสัยของเราได้ สิ่งนั้น เราจะเอามาเป็นแนวทาง ถ้าข้อใดมันไม่ตรงกับจิตนิสัย ก็เป็นจิตนิสัยของผู้อื่น มันจะเข้มข้น เข้มงวดขนาดไหน นั่นก็อำนาจวาสนาของท่าน ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่ายเขาก็มีอำนาจวาสนาของเขา แต่ให้มันเป็นพระมาโปรดเป็นข้อเท็จจริงของเขา

ถ้ามันข้อเท็จจริงของเขามันเป็นปกติสุขใจ ถ้ามันเป็นกิเลส เป็นกิเลสมันเร่าร้อน มันไม่มี อะไรเป็นปกติสุข มันไม่มีอะไรปกติสุข แล้วเวลามารมาโปรดๆ มันมาล่อมาลวงไป

ในการฝึกหัดปฏิบัติของเรา กิเลสมันก็เหยียบย่ำทำลายเราอยู่แล้ว เพราะมันเหยียบย่ำ ทำลาย มันถึงมันทุกข์มันยากอยู่นี่ไง แล้วถ้ามันทุกข์มันยากขึ้นมา ทุกข์ ทุกข์ประจำธาตุขันธ์ ทุกข์ ประจำชีวิตของความเป็นมนุษย์ แล้วถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา มีศรัทธาความ เชื่อในพระพุทธศาสนา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเพื่อจะให้มันเป็นคุณธรรมของเรา ไม่ใช่ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดา ศาสดาเราเคารพ บูชา แต่เราจะประพฤติปฏิบัติตามข้อเท็จจริงเนื้อหาสาระที่จะให้มันขึ้นเกิดกับหัวใจของตน ให้มันเป็นสมบัติของตน ถ้าสมบัติของตนมันมีข้อเท็จจริงในหัวใจของตนขึ้นมา ถ้ามันมีข้อเท็จจริงขึ้นมา ในหัวใจของตนขึ้นมา นี่ปัจเจกตั้ง สันติภูมิ

อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือ สัตว์ชนสัตว์ ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านไปเอาหัวใจของสัตว์โลก

หัวใจของสัตว์โลกคือนามธรรม หัวใจของสัตว์โลกคือความรู้สึกนึกคิด ใ้ฉนี้เป็นจิต วิญญาณ จิตวิญญาณสงบตัวลง ถ้าเป็นจิตวิญญาณเป็นการคาดคะเนสันนิษฐานทางโลก เดาไป เรื่อยเรื่อย เดาไปอย่างนั้นนะ แล้วเดาไปนะ ใครพูดเก่ง ใครคล่องตัว ก็มีคารมมีโวหารชักนำให้คน เชื่อตามๆ กันไป เป็นหมู่เป็นคณะนี่ไง เป็นอุปาทานหมู่ใจ แล้วอย่างนั้นนะเข้าง่าย เพราะมันเป็น จินตนาการ ตรรกะที่เข้าใจกันได้ แล้วเข้าใจกันได้ มันก็ไหลตามกันไป

แต่ถ้าเป็นข้อเท็จจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ตามข้อเท็จจริงในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมๆ”

ดั้งเดิมแล้วใครศึกษาใครค้นคว้าขึ้นมา ดั้งเดิมๆ ขึ้นมา ถ้ามันดั้งเดิมขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ เจ้าลัทธิต่างๆ ประกาศตนว่าเป็นศาสดานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษามาหมดนะ มันไม่ใช่ทาง แม้แต่ขนาดว่าอาฬารดาบส อุทกดาบสยกย่องสรรเสริญเลยว่าเจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เหมือนเรา เป็นศาสดาได้เลย นี่ไง มันมีอยู่ที่ไหนล่ะ

ไอ้ที่ว่ามีอยู่โดยดั้งเดิมๆ ดั้งเดิม เขาหลอก ดั้งเดิม เขายกยอปอปั้น ถ้าเป็นพวกเราลอยไปแล้ว

เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา ละทิ้งหมดเลย สมบัติ ๖ สมบัติ ๘ สมบัติมันส่งออกนะ สมบัติเวลาเป็นความจริง สมบัติที่ทำกันนั้นนะ ที่ว่าความเชื่อนอกพระพุทธศาสนานั้นนะ ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา ศีล สมาธิ ปัญญา

สมาธิ สมาธิเกิดจากจิต สมาธิเกิดจากจิตไม่ใช่จิต

ถ้าสมาธิกับจิตเป็นอันเดียวกัน สมาธิกับจิตนั้นต้องมีอยู่โดยดั้งเดิม แล้วต้องมีตลอดไป ทำไมสมาธิมันเจริญแล้วเสื่อมล่ะ

ขำนาญในวงสี่เ้ง ถ้าขำนาญในวงสี่เ้งมีกำลังได้จะยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาสมาธิมันอ่อนลง เดียวเป็นสัญญาทั้งนั้นนะ เวลาฝึกหัดปฏิบัติไป เวลามารมันชักมันจูงไปเพราะอะไร

เพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นปฏิบัติขึ้นมา มันต้องรู้จักกิเลส เห็นกิเลส แล้วกิเลสมันบีบบี้สี่ไฟ เวลาฝึกหัดปฏิบัติแต่ละขั้นแต่ละตอน กิเลสมันเหยียบหัว เหยียบหัวจนเงยหน้าขึ้นมาไม่ได้ ทุกข์เจียนตายนะ ทุกข์เจียนตาย

เวลาทุกข์ประจำธาตุขันธ์ มันทุกข์ประจำธาตุขันธ์เพราะมันหิวมันกระหาย นั่นเป็นเรื่องชีวิตประจำวัน แต่เรามาศึกษาพระพุทธศาสนาแล้วเราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้าทุกข์เจียนตายมันจะทุกข์ขนาดไหน ล้ออย่างเดียว

นี่ไง ที่ว่าฝึกหัดปฏิบัติ ธรรมะอยู่ฟากตายๆ เพราะพระมาโปรดไง

ถ้าเป็นมารมาโปรดนะ ไอ้โฮ! ทำอย่างนี้ไม่ได้นะ ทำอย่างนี้มันรุนแรงเกินไป

หัวใจล้มเหลวหมดเลย หัวใจล้มเหลวตายจากการประทุติปฏิบัติ ตายจากความเพียร หัวใจล้มเหลวโดยฉับพลัน ตาย เพราะอะไร ก็เลสมันออกซะก็เลสบอก คู้ย! ปฏิบัติอย่างนี้มันทุกข์เกินไปนะ ปฏิบัติอย่างนี้ไม่ได้นะ เขาไม่ปฏิบัติกันอย่างนี้นะ เขาปฏิบัติเป็นกินแล้วนอนก่อน แล้วนิน เป็นหมู เป็นหมูให้เขาเสียบแล้วก็หมูนะ อย่างเป็นหมูอย่างนั้น เขาปฏิบัติกันอย่างนั้น ปฏิบัติอย่างนั้นมันถึงจะเป็นทางสายกลาง ใ้มนี่มันอึดติดกิเลสตามนุษย์ มันลำบาก ลำบากเกินไป

แต่ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมท่านส่งเสริม มันจะวิกฤติ มันจะอุกฤษฏ์มาขนาดไหน ครูบาอาจารย์ของเราที่ฝึกหัดปฏิบัตินะ ใ้เรื่องเวลาวิเวกไป ๗ วัน ๘ วันไม่เคยกินข้าว เพราะมันไม่มีหมู่บ้าน ประชาชนสมัยก่อน

เราเด็กๆ นะ ประเทศไทยมีประชากร ๑๖ ล้าน จำแม่นเลย เพราะตอนเรียนประถมไง ท่อง ประเทศไทยมีประชากร ๑๖ ล้าน ตอนนี้อยู่ ๗๐ ล้าน มันจากไหน

มันถูกต้องไปมันไม่มีบ้าน ไม่มีหมู่บ้าน ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น เรื่องการอยู่การกินไม่ต้องไปพูดถึงมัน เราจะเอาความจริงในหัวใจของเราต่างหาก ถ้าจะเอาความจริงจากหัวใจของเราต่างหาก มันจะทุกข์ขนาดไหน ถ้ามันทุกข์เพราะกิเลสมันปลิ้นมันปล้อนไป กิเลสมันจะออกซะไง มันจะมารมาโปรดไป

เวลามารมาโปรดนะ เราเกิดเป็นคนนะ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ เรา มาบวชเป็นพระ เป็นพระปฏิบัตินะ คนเขาต้องเชิดชูบูชา เขาต้องอุมชู

อุมชุนั้นนะอุมชุกิเลสไปด้วย ครูบาอาจารย์นะ อยู่ป่าอยู่เขา ใครจะเข้ามาอุปฐากนะ ใ้ ออกทั้งนั้นนะ มันเสียเวลา เวลามันเข้าด้ายเข้าเข็ม เห็นไหม เวลาเขาทะเลาะเบาะแว้งกัน เราเข้าไปห้ามมันนะ เราจะโดนเขาตีด้วย

นี่เหมือนกัน เวลากิเลสกับธรรมที่มันจะเกิดขึ้น ที่ว่ามันเป็นความเพียรชอบๆ เราจะขุดคู้ย เราจะค้นคว้า เราจะหากิเลสของเรา ถ้าเราจะขุดคู้ยค้นคว้าหากิเลสของเรา สิ่งที่มีมันรู้มันเห็นของมัน นี่พระมาโปรด พระมาโปรดเพราะมันทำพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ทั้งรู้และตื่น แล้วชื่นชม เบิกบานในการกระทำ นี้พระจะมาโปรด

ถ้าเอาแต่ใจของตัวเอง เอาแต่อารมณ์ของตัวเอง มารมาโปรด มารมาชักลากไปเลย มารมันมาจูงไปเลย บรรลุธรรม ลีนกิเลส ตามที่มารมันอบรมบ่มเพาะ มารมาสอน มันไม่มีที่ไปที่ไป พอไม่มีที่ไปที่ไปมันก็เป็นธรรมพยับแดดไป

ทั้งๆ ที่ธรรมนะ ธรรมและวินัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสัจจะเป็นความจริง แดดดม ธาตุ ๔ มันเป็นสภาวะแวดล้อมที่การเกิดมา แล้วในสภาพแวดล้อมที่ดั่งาม สิ่งที่มีเจริญเติบโตขึ้นมาโดยข้อเท็จจริงมันต้องอาศัยแสงแดด พลังงาน ความดำรงชีวิต การดำรงชีวิตโดยข้อเท็จจริง ปฏิเสธไม่ได้

ธรรมะเป็นธรรมชาติ กิเลสเป็นนามธรรม กิเลสมันออกซาะจอละ มันเป็นพญามาร แล้วมันมาโปรด โปรดหัวใจของบุคคลที่ปฏิบัติมัน เวลามันมาโปรดขึ้นมามันก็ปลิ้นมันก็ปล้อน มันก็กระล่อน มันก็พลิกมันก็แปลง มันก็ล่อมันก็ลวง ชอบ

เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ปฏิบัติเหมือนกันนะ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นนักปฏิบัตินะ แต่ปฏิบัติโดยมารมันมาโปรดนะ ก็เชื่อมารมันไป แล้วมารมันก็ตอกย้ำอยู่อย่างนั้นนะ แล้วไม่มีวุฒิภาวะ ไม่มีอำนาจวาสนา มันเป็นอุปาทานหมู่ในฝ่ายปฏิบัติในฝ่ายปฏิบัติมากมายมหาศาลที่ปฏิบัติกันอย่างนี้ ปฏิบัติกันอย่างนี้เพราะอะไร เพราะหัวหน้าเพราะครูบาอาจารย์เป็นอย่างนั้น เพราะครูบาอาจารย์ไม่ใช่เป็นครูบาอาจารย์ตามข้อเท็จจริง

ดูสิ เจ้าชายสิทธัตถะ อุทกดาบส อาฬารดาบสยกย่องสรรเสริญขนาดไหน ท่านไม่เอาๆ

ไอ้ไม่ต้องไม่เอา ยังไม่ทันทำเลย มารมันมาชักนำไปหมดแล้ว แล้วก็ไปตามมันหมดเลย แล้วมันก็เป็นตรรกะ เป็นจิตตมยปัญญา เป็นการจินตนาการที่ใครจินตนาการอย่างไรก็ได้ แล้วจินตนาการแล้วก็มาพูดธรรมะกัน แล้วพูดธรรมะกัน มันก็เป็นกลุ่มเป็นก้อนที่ว่า พวกเราไม่ต้องมีขณะ พวกเราจะเป็นอย่างนี้ พวกเราเป็นอย่างนี้ ไอ้พวกพยับแดด

เวลาพระอาทิตย์ตกนะ อากาศมันเย็นลง หายหมดละ ไอ้ที่เห็นเป็นรูปเป็นร่าง เห็นนะ พยับแดด ธรรมพยับแดด จับต้องอะไรไม่ได้ มารมันมาโปรด มารมันนำหน้าเชิดชูบูชา

ถ้าพระมาโปรด เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ก็พระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญโดยการกระทำของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านมีข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ข้อวัตรปฏิบัติของท่าน เพราะท่านจะสร้างธรรมทายาท ถ้าธรรมทายาท ให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าใจมันปกติสุข มันสงบเข้ามาได้ มันซื้อสัตย์สุจริต

เพราะถ้ามันเป็นกิเลส มันบีบมันคั้น มันทุกข์มันยาก เพราะเราเกิดมาเรามีกิเลสทุกอย่าง คนแต่กิเลสเรายังไม่เห็นตัวมัน ยังไม่รู้จักตัวมัน เราจะทำสิ่งใดไม่ได้ ถ้าเรายังทำสิ่งใดไม่ได้ เราจะต้องตั้งฐานของเรา เราจะต้องตั้งหลักของเราให้เป็นพุทธะ ให้หัวใจเป็นพระ เป็นพระผู้ประเสริฐ ประเสริฐในการซื้อสัตย์สุจริต แล้วมีสัจจะ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาพระมหาบัวท่านมีสัจจะของท่าน พูดคำไหนคำนั้น พูดอย่างไร ทำอย่างไร แล้วทำตามข้อเท็จจริงของเราขึ้นมา กิเลสมันเริ่มกลัว

พอกิเลสเริ่มกลัวนะ มันเอาจริงเอาจังของเราขึ้นมา เอาจริงเอาจังของเราขึ้นมา ผีกัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาให้ได้ แล้วผีกัดปฏิบัติเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาได้นะ เวลามันเสื่อมนะ จิตเสื่อม ใ้อโฮ! ตีอกชกตัวเลยละ ตีอกชกตัวมันก็ตีอกชกตัวที่เนื้อนี้ แต่จิตมันก็เสื่อมไปแล้ว

โดยธรรมชาติ ดูธรรมพยับแดดสิ เวลาหน้าแล้ง เวลาภัยแล้ง คุณ เวลามันแผดเผา ไอแดดขึ้นมาเต็มที่เลย ธรรมพยับแดด ถึงเวลาแล้ว เวลาพระอาทิตย์ตกแล้วนะ มันก็จะเย็นตัวมันลงเป็นธรรมดาของมัน ใครจะจำได้หรือจำไม่ได้ มันเป็นข้อเท็จจริงของมันอยู่อย่างนั้น

กิเลสที่อยู่ในหัวใจของคนมันบีบคั้นของมันในหัวใจของตน เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะที่ภพชาติแล้ว การได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ การได้เกิดเป็นมนุษย์มีคุณค่ามากๆ แล้วมีคุณค่ามากๆ แล้วเคยคิด เคยฝึกเคยหัด เคยมีการกระทำอย่างนี้บ้างหรือไม่ ถ้าเคยคิด เคยฝึกเคยหัดกระทำแบบนี้ แต่เวลาทำแล้วทำไม่ไปพ่ายแพ้ให้มารมันย่ำยีอย่างนั้น

ถ้ามารมันย่ำยีอย่างนั้นมันก็เป็นมารมาโปรด แล้วถ้าอ่อนไหวไม่มีสติปัญญา ก็เชื่อมารมันไป แล้วเชื่อมารมันไปจนเป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นมา

หลวงปู่มั่นท่านพยากรณ์ไว้ไง ต่อไปมันจะมีไอ้พวกแข่งหน้าแข่งหลัง

ไอ้พวกแข่งหน้าแข่งหลังคือมันไม่มีข้อเท็จจริงใดๆ เลย มันแข่งหน้าแข่งหลัง มันได้มันแย้งตามแต่मारมันจะโปรด ตามแต่มันจะพอใจ แล้วมันพอใจแล้ว เวลามันพูดไปแล้วเพราะอะไร เพราะเดี๋ยวนี้นิครนถ์มาบวชในพระพุทธศาสนา ก็เพื่อจะมีลาภสักการะ

ไอ้เนี่ยเหมือนกัน พระกรรมฐานๆ พระป่าๆ พระปฏิบัติจากลูกศิษย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เพื่อเอาชื่อเสียง เอาแบรนต์ของหลวงปู่มั่นมาเป็นสินค้า มาเพื่อหาลาภสักการะเพื่อในใจของตน ทั้งๆ ที่มันไม่เป็นธรรม มันเป็นการแข่งหน้าแข่งหลัง

หลวงปู่มั่นพยากรณ์ไว้แล้ว ไอ้พวกแข่งหน้าแข่งหลังมันเยอะ ไอ้พวกที่เดินตาม ไอ้ที่พยายามฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงมันน้อย

มันน้อยเพราะอะไร เพราะมันไม่ได้เสนอหน้ากับสังคมไง เขาไม่ให้มีกิจกรรม เขาไม่ให้ไปยุ่งกับโลกามิส ไอ้ที่มารมาโปรดนั่นนะ มันไปเสนอหน้ากับโลกามิส เรื่องสังคมเรื่องโลก ให้เขายกย่องสรรเสริญ เพราะอะไร

“เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์นะ มาบวชเป็นพระนะ เป็นพระปฏิบัติด้วย ไม่มีใครส่งเสริมเราเลย” มันไปกับเขาทั้งนั้นนะ ไอ้พวกแข่งหน้าแข่งหลัง

แต่ไอ้พวกเดินตามๆ เรามีครูมีอาจารย์ของเรา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเรา

หัวใจ สิ่งที่เป็นนามธรรมๆ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมหัศจรรย์มาก แล้วโดยธรรมชาติ โดยธรรมชาติของมัน เวลาเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ นี่ปุณฺชน ปุณฺชนคนหนา เราเฝ่ดี เราอยากดี เราอยากปฏิบัติตามข้อเท็จจริง แต่มันไม่ได้ตามข้อเท็จจริง เพราะการฝึกหัดปฏิบัติเริ่มต้นแสนยาก

แสนยากเพราะเราพยายามจะหลีกเลี่ยง เราพยายามจะหลบหลีกเลี่ยง พญามารที่มันครอบงำ แล้วสิ่งที่หลบหลีกเลี่ยงได้ยาก สิ่งที่เราหามันได้ยากคือกิเลส คือมาร เราหามันไม่เจอหรอก เพราะอะไร เพราะมันอยู่ฐิติจิต

ความคิดไม่ใช่จิต คนเรา สิ่งที่เป็นความคิดๆ ความคิดเกิดจากจิต แล้วกิเลสอยู่ฐิติจิต ความคิดเกิดขึ้นมา ทั้งที่ศึกษาธรรมะท่องบ่น ๙ ประโยคท่องบ่นทุกวันเลย แต่ทำสมาธิไม่เป็น ทำความเป็นจริงเกิดขึ้นมาไม่ได้

สิ่งที่เผยแพร่ธรรมๆ เผยแผ่ธรรมมันก็เป็นธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นยุคขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทธโคดมนี้ ๕,๐๐๐ ปี จะทำอะไรจะพูดสิ่งใดมันเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเผยแพร่ๆ เผยแผ่ธรรมเพื่อเป็นบุญเป็นกุศลให้พระพุทธศาสนาเจริญมั่นคง แล้วพระพุทธศาสนาเจริญมั่นคงขึ้นมา แล้วสุดท้ายแล้วเวลามารมันมาโปรด มันทำอะไรประเพณีวัฒนธรรมเป็นเรื่องโลกหมดเลย

แล้วถ้าการฝึกหัดปฏิบัติเขาต้องการความสงบ ถ้าไปตามสิ่งนั้น มันเคยมันชินแล้ว มันจะออกนอกเรื่องนอกราวไปแล้ว มันส่งออกไปทั้งนั้น ทั้งๆ ที่หัวใจถ้ามันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันจะเริ่มสงบระงับบ้าง เวลามันสงบ มันส่งออกไป มันเห็นนิมิต มันออกรับรู้ต่างๆ “ไอ้โฮ! เราทำไมมีอำนาจขนาดนั้น เวลาจิตสงบแล้วมันสว่างหมดเลย โอ้ย! มันสว่าง”

เวลาครูบาอาจารย์มันสลด มันสังเวช

สว่างเกิดจากจิต จิตรู้ความสว่างนั้น จิตรู้ทุกอย่าง ถ้าจิตมันเป็นปกติสุขของมัน แล้วเวลาทำมันสว่างหมดเลย มันมหัศจรรย์...ไปแล้ว กว่าจะไปได้เพราะว่าฝึกหัดปฏิบัติจนจิตมันเริ่มมีการเคลื่อนไหว

เหมือนรถ รถ ถ้ารถล้อไม่หมุน ไมล์มันจะไม่กระดิก ถ้าไมล์มันกระดิกแสดงว่าความเร็วของล้อหมุนมากน้อยแค่ไหน

จิตถ้ามีกำลังของมันขึ้นมาบ้างมันจะออกรู้ ถ้าออกรู้ ถ้าไม่มีสติปัญญาไม่สามารถรักษาไว้ได้ นั่นไง การทำสมาธิที่มันยาก มันยากตรงนี้ไง มันยากเพราะปฏิบัติ มันเป็นสมาธิก็ไม่ว่าเป็นสมาธิ

แล้วถ้ามันเป็นจินตนาการ ชอบ ว่างๆ ว่างๆ อารมณ์ทั้งนั้นนะ มีจิตทั้งหมด ถ้าจะว่าเป็นสมาธิ มันเป็นสมาธิประเภทหนึ่ง

เวลาตกภาวค์ๆ ภาวค์ก็เป็นสมาธิประเภทหนึ่ง แต่ภาวค์ถ้าตกไป มีจิตทั้งหมด แล้วหายไปเลย สติไม่มีเลย เหมือนหลับเลย จะกี่ชั่วโมงก็แล้วแต่

นี่ไง ถ้าจะหาพระมาโปรด หา ยังหายากลำบากขนาดนี้ แต่เวลาจะเห็นกิเลสละ ทำความสงบของใจเข้ามาๆ ถ้าใจมันสงบระงับตามความเป็นจริง ถ้าใจมันสงบ ทำให้มันเป็นจริง แล้วถ้า

ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ พระจะมาโปรด พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เราชัดเจนของเรา จะเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม

เห็นกายก็เห็นกาย ดูพ่อค้าเนื้อสี ดูเชียงใหม่ เขาสับกายทุกวันนะ ขาประจำเอาก็กิไล เอา ๓ ชั้น หรือ ๔ ชั้น โลกเขาก็เห็นกันของเขาอยู่ เห็นกายอะไร คนที่มีวาสนานะ เขาเดินทางไปพบอุบัติเหตุ เห็นซากศพ เขาอาเจียนนะ เขาแต่จะต้องเนื้อสัตว์ไม่ได้เป็นปีๆ เลย บางคนเห็นแล้วเลิกกินเนื้อไปเลย นี่เวลาเขาเห็นนะ คนมีวาสนาไม่มีวาสนาไง ถ้ามีวาสนาเห็นแล้วมีปัญญาไง มันคิดของมันไง มันเป็นข้อเท็จจริงของมันไง

เห็นกาย เห็นกายอย่างไร กาย เวทนา จิต ธรรม ใครเห็น จินตนาการทั้งนั้น เอาความจริงมาจากไหน มารมันจะมาโปรดไง เวลามารมาโปรด มาโปรดเอาพระ เอานักปฏิบัติในพระพุทธศาสนา

พระ ชาวพุทธ มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ไม่ใช่พึ่งมาร ไม่ได้อ่อนวอนมาร แล้วมารมาโปรดทำไม

อ้าว! มารก็พญามารในหัวใจไง พญามารที่มันครอบงำจักรนี่ไง

นี่ไง เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เขาจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้พ้นจากน้ำมือของมาร แล้วถ้าพ้นจากน้ำมือของมาร เวลาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันพ้นชั่วคราว จิตสงบ ถ้ามันไม่พ้นมันสงบไม่ได้ มารมาโปรดนะ มันปั่นป่วนเลย แล้วถ้าสงบแล้วนะ ไม่มีวาสนา ออกรู้ไง

บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ นี่ข้อเท็จจริงนะ แต่มันเป็นเรื่องของโลก มันเรื่องเป็นความข้อเท็จจริง แล้วมารอยู่ไหนล่ะ

ถ้าจิตมันสงบแล้วถ้ามันเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง มันเห็นมาร

มารเป็นนามธรรม กิเลสเป็นนามธรรม แล้วนามธรรมนี้ สมุทัยเจือปนกับความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดมา ถ้ามันเจือปนกับความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดมา เพราะเรามีกิเลสไง กิเลสมันมีจิตมันมีนิสัย มันชอบพออะไร มันชอบพออะไรมันก็ทุกข์กับเรื่องนั้นแหละ เรื่องกับที่มันชอบพอนั้นแหละ เพราะสิ่งที่ชอบพอนี้ไม่สมความปรารถนา

ไม่สมความปรารถนามันคืออะไร

มันคือสมุทัยไง ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ เอ็งเห็นทุกข์ไหม

ว่า “โถ้ย! มันเป็นทุกข์อย่างนั้น มันเป็นทุกข์อย่างนี้”

จริงหรือวะ

ถ้ามันเห็นทุกข์ไง ทุกข์ควรกำหนด

ไอ้คนที่ว่าจะฆ่าทุกข์จะทำลายทุกข์ ถ้าจะฆ่าก็ ท.ทหาร สระอุ ก.ไก่ การันต์ แล้วก็ทำลายมัน ทุกข์นั้นหรือ

ทุกข์กิเลสมันเป็นนามธรรมหมดนะ มันครอบงำหัวใจที่เวียนว่ายตายเกิดมาไม่มีต้นไม่มีปลาย ผู้ที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมาจะทำตามข้อเท็จจริง ถ้าทำตามข้อเท็จจริงขึ้นมา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้ามันรู้มันเห็นของมัน ถ้าเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงโดยสัมมาสมาธิ

ไม่ใช่เห็นแบบทางการวิชาการ ไม่ใช่เห็นแบบเชียงใหม่เชียงใหม่ ถ้าเห็นแบบนี้ นั่นมันเห็นโดยธุรกิจ เห็นโดยผลกำไรขาดทุน

แต่ถ้าเราเห็นกิเลสนะ เราเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงของเรา คือจิตเห็น จิตเห็นเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก เห็นขึ้นมาเป็นปัจจุบันธรรม แล้วเห็นจนฝึกหัดปฏิบัติวิปัสสนาอ่อนๆ จนเห็นตามความเข้าใจ เวลาใช้สติปัญญาขึ้นมามันจะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ปัญญาเกิดจากจิต

เราศึกษาค้นคว้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาจบ ๙ ประโยค เราจะอาศัยสิ่งนั้นมาใช้ไม่ได้เลย ถ้าอาศัยสิ่งนั้นมาใช้ มันคนละเรื่องกัน มันเป็นโลกียปัญญา ปัญญาศึกษาคือการท่องบ่น ท่องบ่นจนเข้าใจ เข้าใจ เป็นสุตมยปัญญา แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติเริ่มต้นมันเป็นจินตนาการ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา มารมันจะมาโปรด มาโปรดจนล้มลุกคลุกคลาน

คนที่มีความรู้มาก คนที่มีประสบการณ์มาก การทำความสงบของใจนี้ยากที่สุด ยากเพราะความรู้มันจะคอยทดสอบ มันจะคอยปั่นป่วน

นี่ไง เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านศึกษาจนเป็นมหา ไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นบอก “ให้เก็บใส่ลิ้นชักสมองไว้ อย่าให้มันออกมา มันจะเตะมันจะถีบ มันจะปั่นมันจะปวน มันจะคาดหมาย มันจะจินตนาการ”

คนที่มีความรู้มาก คนที่มีประสบการณ์มากทำสมาธิได้ยาก แต่ถ้าทำได้ ประสบการณ์มาก เพราะอะไร เพราะความรู้มันอธิบายอารมณ์ อธิบายความการกระทำ อธิบายสิ่งที่มันลงไปได้ได้กว้างขวาง

ถ้าความรู้น้อย ความรู้เป็นปัจจุบัน พระกรรมฐานไง บวชมากับอุปัชฌาย์ เกสา โลมา นขา ทันตา ตะใจ กรรมฐาน ๕ รุกขมูลเสนาสน์ ทำความสงบของใจเข้ามาแล้วให้พิจารณาของเรา ถ้าพิจารณาแล้วให้เอาตามข้อเท็จจริงนั้น ถ้าตามข้อเท็จจริงนั้น ถ้าฝึกหัดปฏิบัติแล้วถ้ามันติดขัดติดขัดก็เปิดตำรับตำรา เออ! ใ้อนี้เรารู้ ใ้อนี้เราก้เป็น ใ้อนี้เราก้ทำแล้ว อ้อ! มันเป็นอย่างนี้ อ้อ! ข้อมันเป็นข้อนี้เอง แต่ความจริงมันอยู่ที่หัวใจของตน

แล้วถ้ามันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาตามข้อเท็จจริง ปริยัติ ปฏิบัติไป ปริยัติศึกษาแล้วทรงจำธรรมวินัยให้มันรู้แจ้งไม่มี ปริยัติต้องฝึกหัดปฏิบัติ แต่ปริยัติกว่าจะฝึกหัดมันทำได้ยากไป ทำได้ยากเพราะอะไร เพราะมารมันมาโปรด มารมันชักนำไปเพราะรู้เยอะรู้มาก แต่ถ้ารู้น้อย รู้น้อยแต่ฝึกหัดเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา มันเป็นข้อเท็จจริง

รู้น้อย แต่ถ้ารู้จริงละ รู้จริงอธิบายได้หมดเลย

รู้จริงๆ ก็หลวงปู่มั่นไง หลวงปู่มั่นท่านศึกษาอะไรของท่านมา ท่านศึกษาด้วยตนเอง ศึกษาด้วยตนเองแล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเอาหัวใจดวงนั้น เอาพระ เอาพุทธะ เอาผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วเอาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานนั้นฝึกหัดปฏิบัติให้เกิดภาวนามยปัญญา เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมา มันเท่าทันกิเลส มันปราบกิเลส กิเลสหลบซ่อนเลย หลบซ่อนขึ้นมาก็ต้องชูดต้องคู้ย

กิเลสไม่เคยไว้หน้าใคร กิเลสไม่เคยผ่อนมือให้ใคร กิเลสไม่มีแค้นต่อกับใคร กิเลสของใคร เป็นของบุคคลคนนั้น บุคคลคนนั้นสร้างเวรสร้างกรรมมามากน้อยขนาดไหน มันมีกิเลสในหัวใจดวงนั้น แล้วการฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาก็จิตดวงนั้นเป็นผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ แล้วจิตดวงนั้นเป็นผู้คลี่คลาย

เวลาเห็นสักจะเป็นความจริงขึ้นมาแล้วใช้ภาวนามยปัญญา มันแยกมันแยะ มันไม่มีสิ่งใดที่จะรู้ทันกิเลสได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะเห็นตัวกิเลสได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะชำระกิเลสได้ เว้นไว้แต่มรรค ๘ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ ดับทุกข์ด้วยวิธีการ ด้วยมรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ

งาน งานอะไร ชอบ ชอบอย่างไร อะไรชอบ อะไรไม่ชอบ พระมาโปรดหรือมารมาโปรด

มารมาโปรดแล้วเชื่อมัน ตามมันไป มันจะเข้าสู่ความชอบธรรมได้อย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นธรรมเป็นจริงชำระล้างกิเลสด้วยความชอบธรรม ความชอบคือมันถูกต้องชอบธรรม ความถูกต้องชอบธรรม มรรคสามัคคี

มรรคเวลามันรวมตัว รวมตัวอย่างไร เวลามรรคมีองค์ ๘ มรรคมี ๘ ประการ แล้วสิ่งนี้มีการกระทำ กระทำอย่างไร เพราะอะไร เพราะมันจะเข้าไปชำระล้าง มันจะเข้าไปกำจัด เพราะมันเป็นธรรมจักร ธรรมจักรมันจะบดบีบไฟกิเลสตัดหาความทะยานอยาก พญามารๆ ใ้ที่มารมันมาโปรดนะ ธรรมะ สัจธรรม พระจะเข้าไปบดบีบไฟ จะบดหัวกิเลส จะบั่นคออริชชา

เวลาเข้าไปมันต่อมันต้าน การปฏิบัติที่มันทุกข์มันยากเพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากของคน การปฏิบัติธรรมๆ ที่มันบอกว่ามันทุกข์มันยากมันโอดมันโอยกันอยู่นี้

ธรรมะประเสริฐทั้งนั้นนะ สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงใจ

ใ้พวกมารมาโปรดมันบอกธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม หลับตื่นขึ้นมาบรรลุธรรม จินตนาการไปตามอารมณ์บรรลุธรรม มันเป็นมารมาโปรด มารมาโปรดแล้วมันชักนำออกนอกกลุ่มนอทาง มันเป็นไสยศาสตร์ ไสยเวทไป มันเป็นเรื่องอกิปัญญา เรื่องโลก

เรื่องโลก เห็นไหม ดุสิต ศาสนาแรกของโลกคือศาสนาถือผี ดูพวกเข้าทรงทรงเจ้าสิ เราทำได้ อย่างไรก็ตามว่าเขาประทับทรงหรือไม่ประทับทรง แต่สิ้นไปหมดเลยนะ เวลาพูด “โอ๊ย! ลูกข้าง ลูกข้าง กำลังจะชนะมาร” ทั้งๆ ที่ตัวมันก็เป็นมาร แล้วมารมันก็พูดตามแต่สิ่งที่มันพอใจ

ไอ้เราปฏิบัตินะ เฮ้ย! เอ็งไปเชื่อมารได้อย่างไรวะ เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์พบ พระพุทธศาสนาไง เป็นอริยทรัพย์ไง เรามีสัจจะมีความจริงใจ สัจจะความจริง กาลามสูตร ห้ามเชื่อ แล้วมันเป็นจริงหรือเปล่า

ถ้ามันเป็นจริงมันต้องมีที่มาที่ไปสิ มันมีเหตุมีผลทั้งนั้นนะ เพราะพระมาโปรด พระคือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีสัจจะมีความจริง มีการกระทำที่เป็นข้อเท็จจริงนั้นขึ้นมา แล้วถ้าข้อเท็จจริงนั้นขึ้นมา ถ้ามันเห็นกิเลส มันรู้มันได้ เห็นไหม กองทัพกิเลส กองทัพธรรม

กิเลสมันก็ตั้งป้อม กิเลสมันก็พยายามใช้มารมาโปรดไง เอามารมาพลิกมาแพลง เขาเรียก กิเลสบังเงา เวลาใช้ปัญญาไป มันมีการโต้แย้งร้อยแปดพันเก้า เวลาถ้ามันทำความสงบของใจ มีกำลังขึ้นมา ใช้ปัญญาไป มันทะลุทะลวงไปเลยนะ มันถลံไปหมดนะ เลยหัวกิเลสไป ไม่เห็นกิเลส พอสมาธิมันเสื่อม กิเลสมันตีกลับนะ หันมากิเลสมันฟาดหัวล้มกลิ้งไปเลย เลิกดีกว่า ทำมาเกือบตายไม่เห็นได้อะไรเลย

ไม่ได้อะไรเพราะเอ็งโง่โง่ มารมาโปรดแล้วเชื่อมัน แล้วก็กอดคอกับมารมันไป เวลามันล้มลุกคลุกคลานแล้วเลิกดีกว่า ปฏิบัติไม่เห็นได้อะไรเลย

ได้ตั้งแต่เราศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยในหัวใจของตน มันไม่ว่าเหว มันไม่ต้องไปพึ่งพาอาศัยเจ้าลัทธิใดๆ ทั้งสิ้น มันไม่ต้องให้ใครมาเป็นพ่อข้างแม่ข้างคอยชักจูงเรา เราจะทำตัวของเราขึ้นมาให้เป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นข้อเท็จจริง ให้เป็นพระมาโปรด ไม่ใช่มารมาโปรด

มารมันมีของมันอยู่แล้ว แล้วผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติที่มันทุกข์มันยากอยู่นี้เพราะกิเลสของเราทั้งสิ้น แล้วกิเลสมันตีมันดั้น มันบีบบี้สี่ไฟ ถ้าบีบบี้สี่ไฟ เรายังมีอำนาจวาสนานะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วมีศรัทธาความเชื่อ มาเป็นนักรบจะรบกับกิเลสต้นหาความทะยานอยากของตน ก็รบด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยความชอบธรรมในหัวใจของตน ถ้ารบด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยความชอบธรรมในหัวใจของตน เห็นไหม ปัจจุบัน สันติภุมิโก

อดตา หิ อดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนสงบระจป์ได้ ตนมีสติปัญญา ตนมีกำลังของ
ตนขึ้นมา แล้วตนจะฝึกหัดใช้ปัญญาของตนขึ้นไป เวลาใช้ปัญญาของตนขึ้นไป ถ้ามันเกิด
ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากมนุษย์ เกิดจากสิ่งที่เป็นอริยทรัพย์นี้

ปัญญาที่เกิดจากเป็นมนุษย์ เพราะมนุษย์เท่านั้นที่จะกำจัดชำระล้างกิเลสไป เวลากำจัด
ชำระล้างกิเลสขึ้นมา เวลากิเลสมันขาดมันดับลงไปเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไปเป็นบุคคล ๔ คู่

ถ้าบุคคล ๔ คู่ขึ้นไป กิเลสอย่างหยาบๆ ขึ้นมา เราใช้สติปัญญามากน้อยขนาดไหน แล้วถ้า
มรรคสามัคคี สมุจเฉตปหานขึ้นมา เวลาเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา มันฟื้นขึ้นมาได้ไหม

เวลากิเลสมันตาย มันตายหนเดียวนะ มันไม่ได้ตายหลายหนหรอก

ไอ้เนี่ยกิเลสก็ไม่รู้ไม่เห็นร่องรอย แล้วสิ่งที่ทำขึ้นมาด้วยก็เอ้อออห่อหมกไปกับมาร มารมันมา
ไปรด มารมันก็ปลิ้นมันก็ปล้อน มันก็พลิกมันก็แพลง เราก็มืดมารมันไป พอเชื่อมารมันไปก็ล้มลุก
คลุกคลานมันไป

แล้วล้มลุกคลุกคลานไป จะตั้งตัวขึ้นมาใหม่ ดูสิ เวลา ปฏิบัติไปแล้วเวลามารมันมาป่วนหัว
เล็กดีกว่า เลิกดีกว่า เวลากลับมาเริ่มต้นใหม่จะเริ่มต้นอย่างไร

เริ่มต้นเวลาครูบาอาจารย์ที่เวลาจิตมันเสื่อม เวลามันเสื่อมไปแล้วก็มันเสื่อมไปแล้ว เราไม่
ไปอาศัยอภิวรรณกับมันอีกแล้ว เราจะเอาความจริงของเราขึ้นมา ถ้าเอาความจริงของเรา เราทำ
ความเป็นจริงขึ้นมาในใจ

เวลามันฟื้นฟูขึ้นมา เราก็มืดต้นของเราที่มีการกระทำของเรา เห็นไหม ล้มลุกคลุกคลาน
ขนาดไหน เราก็มืดจะมีความจริงของเราขึ้นมา เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เวลาจะเอาจริงเอาจังขึ้นมาเนะ มันต้องเอาจริงเอาจังขึ้นมาจากหัวใจ

หลวงปู่ขาวเวลาท่านเป็นนายร้อย ท่านเป็นผู้ที่มีฐานะ เพราะต้องมีหน้าที่การงานของตน
ภรรยา มีคู่ สู้ตายแล้วท่านจับได้ ท่านเอาดาบจะฟันเลยนะ ด้วยบุญวาสนา เขายอมแล้ว วางเลย
ยกให้เขาไปหมด ภรรยา ยกให้คนอื่นไป เวลาไปบวชไปแล้วอยู่วัดบ้าน ญาติโยมเขาดูแลอย่างดี

เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามันมีสติมีปัญญา มันมาทบทวนชีวิตแล้ว จิตที่เวียนว่ายตายเกิด ในวิภวัญจะมาเจอเหตุการณ์ที่ซ้ำซาก ทุกข์ซ้ำซากอย่างนี้ เราจะออกฝึกหัดปฏิบัติ

ญาติโยมไม่ยอม

นี่ไง หัวใจ “ถ้าออกจากวันนี้ไป ถ้าไม่ได้เป็นพระอรหันต์ จะไม่หันหน้ากลับมาอีกเลย” แล้วท่านก็ออกประพฤติปฏิบัติโดยซื่อแท้จริงจนท่านเป็นพระอรหันต์

เวลาถ้าเอาจริงเอาจังขึ้นมามันต้องหัวใจที่เข้มแข็งอย่างนี้ หัวใจที่มีสัจจะอย่างนี้

เวลาก่อนไป เขาทั้งคะยั้นคะยอ เขาทั้งส่งเสริม

ทุกข์ หัวใจมันเจ็บปวด หัวใจ มารมาโปรด โปรดแต่พิษภัย มันเจ็บช้ำอยู่ภายในใจ แล้วมีสัจจะมีความจริงใจ “ออกไปจากนี้ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ไม่ได้สิ้นกิเลส ไม่กำจัดมารในหัวใจ จะไม่หันหน้ากลับมาอีกเลย”

ครูบาอาจารย์ของเราแต่ละองค์ใด เป็นครูบาอาจารย์ที่จริงๆ แล้วทำได้จริง จริงขึ้นมาจนหลวงปู่มันท่านได้สั่งเสียไว้เลย “ให้ฟังท่านชาวนะ”

ให้ฟังครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม เพราะอะไร เพราะพระมาโปรด

ถ้าไปฟังโลกามิส ฟังโลก ฟังอุบาทานหมู่ นั่นนะมารมาโปรด มันมีกลุ่มมีก้อน ไปแล้วมันสบายใจ มีพรรคมีพวก

แต่ถ้ามีพระมาโปรดนะ นอแรด ใจของตน ตนต้องการใจของตนให้พบ สัมมาสมาธิ สิ่งที่ว่าๆ ว่าๆ นั่นมารทั้งนั้น แล้วมันมีอยู่โดยดั้งเดิม อ่างแต่ว่าของเดิมมีอยู่ ไม่ต้องขยับอะไร มันมีสมบุรณ์แบบของมัน มารทั้งนั้นนะ เพราะนี่ไง แก่นของกิเลสใจ เพราะมารมันคุมจิตในวิภวัญ ไม่ใช่มนุษย์นะ เทวดา อินทร์ พรหม นรกอเวจี รวมทั้งมนุษย์และสัตว์โลก คือจิตทั้งหมด คือสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น

ธรรมพยับแดด เวลาแดดนะ สภาวะแวดล้อมมันยังเป็นคุณกับสิ่งมีชีวิต สิ่งมีชีวิตอาศัยพลังงานจากแดด ถ้าเป็นธรรม คีล สมาธิ ปัญญา เป็นมรรค มันจะประเสริฐกว่าแสงแดด ธรรมะเป็นธรรมชาติ แดดและลม แล้วสิ่งมีชีวิตอาศัยพึ่งพาดำรงชีวิต

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ตายหมด

ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริง พระมาโปรด คีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ เรากระทำให้เป็นสมบัติของใจดวงนั้น

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ธรรมเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว “อานนท์ เราบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเราจะเอาของเราไปเท่านั้น ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ใจเขาจะเป็นธรรม”

พระมาโปรด พระมาโปรดเขาฝึกหัดปฏิบัติจนใจเขาเป็นธรรม ถ้าใจเขาเป็นธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์รวมหนึ่งอยู่ในหัวใจดวงนั้น มีสัจจะเป็นความจริง มีวิหารธรรม เป็นสัจจะเป็นความจริงในหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัตินั้น

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ธรรมพยับแดด แล้วตั้งชื่ออย่างนั้น ไปกับกระแสมารอย่างนั้นหรือ

แต่ถ้ามีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีมรรคมีผล มีภาวนามยปัญญา มีการกระทำตามข้อเท็จจริงนั้น มันเป็นสัจธรรม มันไม่ใช่พยับแดด

พยับแดดมันเป็นสภาวะแวดล้อม เป็นเรื่องโลก เป็นเรื่องสัจจะเป็นเรื่องความจริง

ธรรมเกิดจากจิต จิตเท่านั้นฝึกหัดปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราเป็นผู้ชี้ทาง”

จิตดวงนั้นต้องมีการกระทำ จิตดวงนั้นต้องมีเหตุมีผล จิตดวงนั้นต้องมีการกระทำแบบ หลวงปู่ขาว “ออกจากวัดนี้ไป ถ้าไม่ได้เป็นพระอรหันต์ จะไม่หันหน้ากลับมาอีกเลย” เอวัง